

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 193/07-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. G. a O. G., obaja bytom P., zastúpených JUDr. J. K., S., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 42/96 a pod sp. zn. 20 C 36/2003 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 21/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. G. a O. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2007 doručená sťažnosť Ing. V. G. a O. G. (ďalej len „sťažovatelia“) doplnená podaniami doručenými 17. júla 2007, 30. júla 2007 a 16. augusta 2007, ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 42/96 a pod sp. zn. 20 C 36/2003 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 21/2007.

Zo sťažnosti sťažovateľov vyplýva, že S., a. s., P., podal 19. januára 1996 okresnému súdu proti sťažovateľom žalobu o zaplatenie pohľadávky 10 170 Sk s prisl. (z dôvodu úhrady nedoplatkov na nájomnom a úhrad spojených s užívaním bytu). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 42/96 zo 17. apríla 2002 rozhodol v merite veci a zároveň vylúčil protinávrh sťažovateľov na samostatné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 20 C 36/2003. Okresný súd o protinávrhu sťažovateľov rozhodol rozsudkom sp. zn. 20 C 36/2003 zo 4. decembra 2006 tak, že ho zamietol.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia uviedli:

„Súd II. stupňa - Krajský súd v Prešove potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa - Okresného súdu v Prešove, žalobu tiež zamietol a nepripustil opravný prostriedok. Toto tvrdé rozhodnutie bolo pravdepodobne cielené na zastavenie konania pred súdom vyššieho stupňa, v rozpore s čl. 2 ods. /2/, /3/ a čl. 127 ods. /2/ Ústavy SR a definitívne odloženie žaloby.

Právoplatným, ale chybným rozhodnutím Okresného súdu v Prešove dňa 04. 12. 2006 a Krajského súdu v Prešove dňa 23. 05. 2007, bolo porušené právo sťažujúcich sa občanov podľa čl. 127 Ústavy SR, ktoré vzniklo ich nečinnosťou, s následkom zbytočných prietahov v súdnom konaní, po dobu od 19. 01. 1996 do 30. 6. 2007, v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov.“

Sťažovatelia navrhli ústavnému súdu, aby o ich sťažnosti rozhodol takto:

«1. „Slovenské republika v zastúpení Okresným súdom v Prešove a Krajským súdom v Prešove svojim postupom v konaniach vo veciach 17 C-42/1996, 20 C/36/2003 a 4 Co 21/2007 porušili základné ľudské práva sťažovateľov

V. G., P.

O. G., P.

na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, upravené v čl. 48. ods. /2/ Ústavy Slovenskej republiky."

2. Ústavný súd SR na základe čl. 127 ods. /3/ Ústavy SR priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 000,- Sk, z čoho sú povinní podielom

Okresný súd v Prešove 95 %

Krajský súd v Prešove 5 %

sťažovateľom vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Porušovatelia sú povinní sťažovateľom nahradiť trovy súdneho konania.

4. Sťažnosť na porušovanie zákonnosti vo vysporiadaní nárokov podľa podaní v kauzách 17 C-42/1996, 20 C/36/2003 a 4 Co 21/2007, uplatnia sťažovatelia na základe čl. 149 ústavy SR na Generálnej prokuratúre SR.»

Zo sťažnosti a z jej doplnení, z ich príloh a z informácií okresného súdu vyplýva, že:

- konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 17 C 42/96 bolo právoplatne skončené 4. decembra 2002, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 17 C 42/96 zo 17. apríla 2002,

- konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 20 C 36/2003 bolo právoplatne skončené 9. júla 2007, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 C 36/2003 zo 4. decembra 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 21/2007 z 23. mája 2007.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom sťažnosti sťažovateľov je okrem iného aj namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 42/96.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa informácie okresného súdu, ako už bolo uvedené, toto konanie bolo právoplatne skončené 4. decembra 2002, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 17 C 42/96 zo 17. apríla 2002.

Sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 25. mája 2007. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 42/96 nepovažoval za zachovanú, a preto odmietol sťažnosť v tejto časti ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 36/2003, ústavný súd vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy súd poskytuje len vtedy, ak bola ústavnému súdu podaná sťažnosť v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06).

Z doplnenia sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 36/2003-178 zo 4. decembra 2006 žalobu sťažovateľov zamietol. Proti rozsudku okresného súdu sťažovatelia podali 27. februára 2007 odvolanie a na základe toho bol 12. marca 2007 spis predložený krajskému súdu, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 Co 21/2007 z 23. mája 2007 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a zároveň uznesením nepripustil zmenu žaloby. Po rozhodnutí a písomnom vyhotovení rozsudku krajský súd vrátil spis okresnému súdu 3. júla 2007. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 9. júla 2007.

Ústavný súd konštatuje, že vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením, ako aj úkonmi spojenými s podaním odvolania okresný súd uskutočnil všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné namietanú vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania. Keďže rozhodnutím krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu veci bez toho, aby bola akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom vrátená späť okresnému súdu, ústavný súd je toho názoru, že okresný súd v čase podania sťažnosti (23. mája 2007) bola sťažnosť

odovzdaná na poštovú prepravu a 25. mája 2007 bola doručená ústavnému súdu) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieskumy v ňom a napokon ani postup krajského súdu. Jediná úloha okresného súdu spočívala v doručení rozsudku krajského súdu účastníkom konania, čo okresný súd bez zbytočného odkladu vo vzťahu k sťažovateľom splnil 9. júla 2007. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 36/2003 je zjavne neopodstatnená (napr. IV. ÚS 188/03, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 288/05).

Pretože zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v danom prípade v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva sťažovateľov zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 36/2003, ústavný súd ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že k porušeniu označeného základného práva sťažovateľov malo dôjsť aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 21/2007.

Ústavný súd v predmetnej veci konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu celková doba odvolacieho konania krajského súdu bola 2 mesiace a 11 dní (spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku 12. marca 2007 a 23. mája 2007 odvolací súd o odvolaní rozhodol). Sťažnosť sťažovateľov je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju z tohto dôvodu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2007